

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Γραφεῖα: Σοφοκλέους 10
Τηλ. 34.659

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
16—28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1947

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
*Έτος ιΓ' ἄριθ. φύλλου 36 (130)

Ἱστορικοὶ ἀγῶνες τοῦ Προσωπικοῦ

Τὸ ὑποβληθέν ὑπόμνημα εἰς τὸ Συμβούλιον Διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς

Ποῖα ζητήματα ἀπασχολοῦν τὸ Προσωπικόν

Τὴν ἡμέραν τῆς συγκλήσεως Συμβουλίου Διοικήσεως ὑπεβλήθη ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς ἐπικουρούσης Ἐπιτροπῆς τὸ κάτωθι ὑπόμνημα κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου κ, Ἀλ. Διομήδους, ὃπερ ἀτυχῶς δὲν ἐπηρέασε τὴν Διοίκησιν:

«Δύο εἶναι τὰ κεφαλαιώδη ζητήματα τὰ ὁποῖα συγκινοῦν σήμερον σύσσωμον τὸ Προσωπικόν τῆς Τραπεζῆς καὶ δὴ μέχρι σημείου παρεμποδίζοντος τὴν τὸσον ἀπαραίτητον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ὁλόψυχον ἀφοσίωσιν τούτου εἰς τὸ καθῆκόν*.

Τὰ ζητήματα ταῦτα εἶναι:

α) Ἡ πιστὴ τήρησις τῶν ὀργανικῶς διατεταγμένων, ἢ ἐφαρμογὴ δηλονότι τοῦ Ὄργανισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐντάξεως.

β) Ἡ πανομοῖα μεταχειρίσις τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς μας πρὸς τὸ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος ἐπιθυμοῦμεν νὰ Σᾶς γνῶρισωμεν τὰ ἑξῆς:

Διὰ τῆς τελευταίας τροποποιήσεως τοῦ Ὄργανισμοῦ, γενομένης κατὰ τὰς δηλώσεις τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀνασχεάσεως τῆς παρατηρουμένης συμφορῆσεως εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἀποστερεῖται τὸ Προ-

σωπικόν τῶν δικαιωμάτων του, τὰ ὁποῖα τῷ παρεῖχεν ὁ Ὄργανισμός, συνταχθεὶς—τῇ εἰσηγήσει ἀρμοδίων στελεχῶν τῆς Τραπεζῆς— ὑπὸ νομίμου καὶ οὐχὶ κατοχικῆς Διοικήσεως καὶ κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Γενικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὸ ὅποτον, ἐκτὸς ὕμων, μετείχον ὁ κ. Διοικητῆς καὶ ὁ Ὑποδιοικητῆς κ. Μανέας.

Τὸ ληφθὲν μέτρον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἦτο φυσικόν νὰ ἐξεγείρη τὸ Προσωπικόν, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν δὲν ἐπιτυχάνεται ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὅποτον ἐδεσπίσθη, ὡς πιστεύομεν ὅτι θέλομεν ἀποδείξει κατωτέρω.

Ἡ συμφορῆσις, ἢ ὁποῖα παρατηρεῖται, δὲν εἶναι συμφορῆσις κυρίως εἰπεῖν ἀνωτέρων βαθμῶν, ἀλλὰ εἶναι συμφορῆσις παλαιῶν ὑπαλλήλων, ἐχόντων ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 25 καὶ 30 ἐτῶν, οἱ ὅποιοι εἴτε Τμηματάρχαι ὀνομασθοῦν εἴτε Λογισταὶ παραμένουν, δὲ ἐξακολουθήσουν νὰ ἔχουν τὰ 25 ἢ 30 ἔτη ὑπηρεσίας, τὰ ὁποῖα—συντρεχούσης εὐσυνειδήτου καὶ εὐδόκιμου ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων των— ἀναμφισβητήτως τοῖς παρέχουν τὸ δικαίωμα καὶ τῆς ἠδικῆς ἀμοιβῆς, πρὸ παντός.

Ἡ διὰ τοῦ ληφθέντος μέτρου ἀποστερήσις τοῦ ἱεροῦ τούτου δικαιώματος δὲν δύναται ἢ νὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀναπόφευκτον μαρασμὸν τῶν διγομένων ὑπαλλήλων καὶ ἴσως τὴν τελείαν ἀχρήστευσιν αὐ-

των, πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς Τραπεζῆς. Ἀντιθέτως, ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν —διὰ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται τροποποιήσεως— δὴ ἰώνωσι τὸ ἠθικὸν τῶν διγνόντων, δὴ ἐνισχύσι τὸν ζῆλον των πρὸς ἀποδοτικὰ ἔργασίαν καὶ δὴ ἐμπεδώσι τὴν ἐμπιστοσύνην ὀλοκλήρου τοῦ Προσωπικοῦ ἐπὶ τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν των, ἄνευ τῆς ὁποίας ἐμπιστοσύνης οὐδεμία ἐξόρμησις τῆς Τραπεζῆς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχη.

Ὑπεστηρίχθη ὅτι δὲν εἶναι νοητὸν νὰ ὑπάρχη Στρατηγὸς ἄνευ Στρατιᾶς καὶ Τμηματάρχης ἄνευ Τμήματος ἢ ἄλλης τινὸς υπεύθynu δέσεως. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν δύναται νὰ εὐσταθήσῃ, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ εἰκοσαετίας ὁ βαθμὸς τοῦ Τμηματάρχου οὐδόλως συνεσχετίσθη μὲ ἀντίστοιχον ἀπονομὴν δέσεως —ὅπως ἄλλωστε προκύπτει καὶ ἐκ ρητῆς διατάξεως τοῦ Ὁργανισμοῦ. Καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἄλλωστε προαγωγὰς ὄχι μόνον προήχθησαν ὑπάλληλοι κατ' ἐκλογὴν —συνεπῶς ἄριστοι— εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Τμηματάρχου— χωρὶς νὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς αὐτοὺς ἀνάλογος δέσις, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνετέθη ὑπεύθυνος δέσις εἰς ὑπαλλήλους κατέχοντας κατώτερον βαθμὸν.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνύουν πλήρως, νομίζομεν, τὴν μὴ ὕπαρξιν οὐδενὸς συσχετισμοῦ μεταξὺ βαθμῶν καὶ υπευθύνων δέσεων, τὰς ὁποίας ἡ Διοίκησις ἀπονέμει κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν εἰς τὰ στελέχη τῆς, καταρρίπτουσι δὲ εἰς τὴν συνειδητὴν τοῦ Προσωπικοῦ τὸ μόνον ἐπιχείρημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ἡ τροποποίησις τοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν **δεδικαιολογημένον φόβον**, ὅτι ἡ τροποποίησις αὕτη ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν μειώσεως τῶν κερτημένων δικαιωμάτων του.

Ὁ φόβος οὗτος ἐνισχύεται ἔτι μάλλον, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐξ ἄλλων ἀντιφάσεων τῆς Διοικήσεως, ὡς π. χ. ἡ περικοπὴ τῆς κανονικῆς VALEUR εἰς τὰς προαγωγὰς, ἡ μὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐντάξεως διὰ τὰς γυναῖκας ὑπαλλήλους (ἢ ὑποσχεθεῖσα εὐρυτάτη μετὰταξις αὐτῶν δὴ λύσις ὀλοκληρωτικῶς τὸ ζήτημα μόνον ἐάν ἀπονεμηθῶν καὶ αἱ ἀνάλογοι VALEURS) καὶ ἡ μὴ ἐνέργεια γενικῶν προαγωγῶν συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν Νόμων 683 καὶ 765 τοῦ 1945, παρὰ τὰς κα-

τηγορηματικὸς περὶ τούτου γνωματεύσει τῆς Διευθύνσεως Δικαστικοῦ τῆς Τραπεζῆς.

Ἡ ὕφισταμένη σήμερον ἀνώμαλος σύνθεσις τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς —παροδικὴ ἄλλωστε καὶ ἀναπόφευκτος— ὀφειλομένη εἰς πολλὰ αἴτια, ἀναγόμενα εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν, διὸ τὰ ὅποια ὁμως οὐδόλως εὐθύνονται οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ τελοῦντες σήμερον παλαιοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες καλοῦνται νὰ ὑποστοῦν τὰς συνεπείας, πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀντιμετωπίζονται δι' ἀποφάσεων, ὡς ἡ ἀνωτέρω προκρίθεῖσα ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ἀλλὰ διὰ σειρᾶς ἄλλων δικαίων καὶ πράγματι ἀποτελεσματικῶν μέτρων, τὰ ὅποια καὶ τὸ ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε δεινοπαθεῖσαν Προσωπικὸν τῆς ἐποχῆς μας δὲν δὴ τραυματίζουσι καὶ τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον τοῦ Ἰδρύματος δὴ ἐξυπηρετοῦν.

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς πανομοιᾶς μεταχειρίσεώς μας πρὸς τοὺς Συναδέλφους μας τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος δὴ ἀποφύγωμεν νὰ Σᾶς καταπονήσωμεν διότι ἐξαντλητικῶς ἔχουσι ἤδη ἀναπτυχθῆ ἡμῖν αἱ ἀπόψεις μας.

Λόγοι ἐντυπωσιακοί, μεγίστης σημασίας διὰ τὴν Τράπεζαν, ἐπιβάλλουσι εἰς αὐτήν, ὡς τὸ πρῶτον Πιστωτικὸν Ἰδρυμα τῆς Χώρας, νὰ μὴν ὑστερῇ οὐδενὸς ἄλλου συγγενοῦς Ἰδρύματος εἰς τὴν μεταχειρίσιν τοῦ Προσωπικοῦ τῆς.

Ἀλλὰ καὶ πραγματικοὶ σοβαρώτατοι λόγοι ὀφειλόμενοι εἰς τὴν προέλευσιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν δύο μεγαλύτερων Ἰδρυμάτων ἐπιβάλλουσι τὴν τοιαύτην **πανομοίαν** μεταχειρίσιν, διότι τὸ ἀντίθετον δημιουργεῖ τεράστια ζητήματα, λόγω τῆς ὑπάρξεως κοινῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων.

Εἰδικώτερον, ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρόσθετος ἀμοιβὴ εἰς τοὺς μὴ ἀξιωματούχους λογιστὰς καὶ ἄνω ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς αὐξησιν ἀποδοχῶν μεγάλῃς κατηγορίας πεπειραμένων καὶ ἀποδοτικῶν ὑπαλλήλων. Ὑπεστηρίχθη ὅτι τοῦτο, ἐφαρμοζόμενον καὶ παρ' ἡμῖν δὴ ἀπέτειλε ἰσοπέδωσιν μεταξὺ τῶν κατεχόντων ὑπεύθυνον δέσιν στελεχῶν τῆς Τραπεζῆς καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων. Τοῦτο ὁμως δύναται νὰ ἀποφευχθῇ, λαμβανομένης προνοίας, ὥστε νὰ ἀφεθῇ, δι' ἀναλόγου κλιμακώσεως τῆς προσδέτου ταύτης ἀμοιβῆς, διαφορὰ ὑπὲρ

τῶν κατεχόντων ἀξίωμα στελεχῶν.

“Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην δαπάνην, αὕτη —διὰ τῆς ἀνωτέρω προταθείσης κλιμακώσεως, ὡς ἀναλυτικώτερον ἀνεπτύχθη εἰς τὸν Ὑποδιεκητήν κ. Γουναράκην— εἶναι πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὸ συνολικὸν ποσόν, τὸ ἀρχικῶς ὑπολογισθὲν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως.

Ἡ ἐπίλυσις τῶν λοιπῶν οἰκονομικῶν αἰτημάτων, τῶν ἀπορροέντων ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεώς μας πρὸς τοὺς Συνάδελφους τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, εἶναι μικρᾶς οἰκονομικῆς σημασίας διὰ τὴν Τράπεζαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν δᾶ σᾶς κουράσωμεν μὲ τὴν ἀνάπτυξιν των. Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι ἡ ἐπίλυσις των δᾶ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὴν ἡρέμησιν τοῦ Προσωπικοῦ.

Ἐπ’ εὐκαιρίᾳ παρακαλοῦμεν, ὅπως τὸ ζήτημα τῆς εὐρυτέρας μετατάξεως τῶν φιλοπόνων καὶ φιλοτίμων κλητήρων εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Εἰσπράκτορος καὶ τῶν Εἰσπρακτόρων εἰς τὸ κύριον Προσωπικόν, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ὡς προσόντος μετατάξεως καὶ τῆς λογιστικῆς τούτων ὑπηρεσίας, ἀντιμετωπισθῆ ἕκ μέρους τῆς Διοικήσεως μὲ φιλοῦ-παλληλικὴν διάθεσιν, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον πιστεύομεν, ὅτι ἐν τῶν μέτρων τῆς ἀποφυγῆς τῆς συμφορῆσεως εἰς τοὺς μεγάλους βαθμοὺς τοῦ Κυρίου Προσωπικοῦ εἶναι καὶ ἡ υἰοδέτησις τῶν αἰτημάτων τούτων.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐκ νέου ἐπανεξέτασις τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Συμβουλίου Διοικήσεως καὶ ἡ ἱκανοποιητικὴ αὐτῶν λύσις δᾶ ἔχη τὰ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ Προσωπικοῦ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα ἐπ’ ἀγαθῶ τοῦ Ἰδρυματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1947».

ΣΧΟΛΙΑ

Λυπηρόν

Διὰ τὴν κυκλοφορήσαν ἀνακοίνωσιν τῶν κ. κ. Διευθυντῶν Τμημάτων λυπούμεθα. Τίποτε ἄλλο.....

Ὁ βαθμὸς τοῦ Τμηματάρχου

Οἱ μέσης ἀποδόσεως φιλότιμοι καὶ εὐσυνείδητοι ὑπάλληλοι πρέπει νὰ ἐξελιθώσωνται

κατὰ τὸν ἰσχύοντα Ὁργανισμόν μετὰ 27 ἐτῶν ὑπηρεσίαν εἰς Τμηματάρχας Α' τάξεως. Τοῦτο δὲν σημαίνει εἰμὴ ὅτι ἔχουν πολυετῆ ὑπηρεσίαν, μέσην ἀπόδοσιν καὶ εὐσυνειδησίαν. Οὕτε ἡγετικὴν θέσιν σημαίνει, οὔτε ἀξίωσιν εὐλογον πρὸς τοῦτο Δημοουργεῖ. Συνάδελφος ἔχων τὰ προσόντα ταῦτα δᾶ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν μὲ τὸν βαθμὸν αὐτὸν ὅταν καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας. Ἡ Τράπεζα ἐπιφυλάσσει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονομῆς τῶν ἡγετικῶν θέσεων καὶ γενικῶς τῆς στελεχώσεως τοῦ Προσωπικοῦ εἰς ἑαυτὴν καὶ δὴ ἀνεξαρτητῶς βαθμοῦ. Μόνον αἱ ἡγετικαὶ θέσεις ἔχουν ἰδιάζον περιεχόμενον καὶ δικαιοδοσίαν καὶ αὐτὰς δᾶ πρέπει νὰ προσέχη ἡ Τράπεζα εἰς τοίους δᾶ τὰς ἀπονείμη καὶ πόσαι δᾶ εἶναι αὐταί. Συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ συμφέρον νὰ καθυστερήσῃ τὸν βαθμὸν εἰς τὸν ἔχοντα συμπληρώσει χρόνον καὶ μέσην ἀπόδοσιν ὑπάλληλον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πολλῶν Τμηματάρχων μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Τράπεζα ἔχει παλαιὸν Προσωπικόν καὶ ὄχι ὅτι ἐσκόρπιζε κατὰ καιροὺς βαθμοὺς. Ἐάν δὲν ἐνεργήσῃ οὕτω ἀχρηστῶν διὰ τοῦ μαρασμοῦ πεπειραμένον καὶ χρήσιμον Προσωπικόν. Δὲν ἐξευτελιζόμεν διὰ τῶν ὡς ἄνω ὑποστηριζομένων τὸν βαθμὸν τοῦ Τμηματάρχου, ὅστις ἀπὸ 25ετίας ἔπαυσε τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νὰ σημεῖν «ἀρχεὶν Τμήματος», ἀλλὰ παύομεν ὀριστικῶς νὰ τὸν ὑπερτιμῶμεν, ὅσον δὲν συνέβαινε ποτέ. Ὅταν ἡγετικά θέσεις δὲν ὑπάρχουν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀξιώνη τοιαύτην οὐδεὶς, ἀλλ’ οὔτε καὶ νὰ ἀπογοητεύεται ὅσον ὅταν τοῦ ἀρνοῦνται τὸν βαθμὸν.

Τὸ ἐπίδομα Λογιστοῦ καὶ ἄνω

Ὡς γνωστὸν, αἱ κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Τεμερίου Συντάξεων ἐνεργοῦνται ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, συνεπῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος θέσεως καὶ ἐπιδόματος εὐθύνης. Φυσικὸν ὅθεν εἶναι ἡ σύνταξις νὰ καθορίζεται ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν. Ἄν σήμερον αὐτὸ δὲν γίνεται, οὐδὲως σημαίνει ὅτι δὲν δᾶ γίνῃ σύντομα, ἀφοῦ καὶ δίκαιον εἶναι καὶ κεφαλαιώδη ἐπιδίωξιν τῶν Συλλόγων Ἐθνικῆς καὶ Ἑλλάδος ἀποστελεῖ. Ἐάν λοιπὸν τὸ εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος θεσπισθὲν ἐπίδομα εὐθύνης Λογιστῶν δὲν καθιερωθῇ παρ’ ἡμῖν τὶ δᾶ συμβῆ:

ΣΗΜΕΡΟΝ: Ὁ ἰδικός μας Λογιστής δά εισπράττη σήμερον μηνιαίως 33 ο)ο περίπου ὀλιγώτερον τοῦ ὁμοιοβάθμου του Λογιστοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἐάν ἀποδάνῃ ἐν ὑπηρεσίᾳ σήμερον ὁ ἰδικός μας Λογιστής καί ἄνω —μὴ ἐπιδοματοῦχος— δά εισπράττη ἢ οἰκογενεία του ἐπὶ ἕξ μῆνας 33 ο)ο περίπου ὀλιγώτερον τοῦ Λογιστοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. ΑΥΡΙΟΝ: Ἐάν ἡ σύνταξις ἀρχισῇ νά λογιζέται ἐφ' ὄλων τῶν ἀποδοχῶν, ἢ οἰκογενεία τοῦ ἰδικοῦ μας Λογιστοῦ δά εισπράττη ἐφ' ὄρου ζωῆς μειωμένην σύνταξιν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς οἰκογενείας τοῦ ὁμοιοβάθμου Λογιστοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἐάν ὁ ἴδιος ἀποχωρήσῃ τῆς Ὑπηρεσίας δι' οἰονδήποτε λόγον, δά λαβάνῃ σύνταξιν αἰσθητῶς μικροτέραν τῆς τοῦ ὁμοιοβάθμου τοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Καί τώρα ἐρωτῶμεν: Μήπως πρόκειται περὶ παρονυχίδος καὶ συνεπῶς νά πρέπη ὁ Σύλλογος νά ὑποχωρήσῃ; Ἡ σημερινή Διοικ. Ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου, ἢ ὅποια ἐπέτυχῃ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Διοικήσεως περὶ πανομοιῶς μεταχειρίσεώς μας πρὸς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος εἶναι δυνατόν νά ἀφήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην νά τῆς φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς; Ἡ Διοίκησις ἀντιτάσσει ὅτι παρ' ἡμῖν εἶναι πολλοὶ οἱ Λογισταί. Ἀκριβῶς διότι εἶναι πολλοὶ καὶ πρὸ παντός οἱ πλέον χρήσιμοι, ἐπιμένομεν νά μὴ ἀδικηθοῦν.

Ἡ μετάταξις τῶν Γυναικῶν

Τὸ ζήτημα τῆς μετάταξεως τῶν Γυναικῶν Συναδέλφων δὲν ἔχει, ἀτυχῶς, κατανοηθῆ ὑφ' ὄλων τῶν ἀρρένων Συναδέλφων, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐν τῇ Τροπέξῃ. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι, ὅσα καὶ ἂν λέγωνται, δὲν πρόκειται νά ἐπιλύσῃ καθ' ὃν δίκαιον τρόπον ὑποστηρίζει ὁ Σύλλογος καὶ ἐάν δὲν ἀγωνισθῶμεν σθεναρῶς, δά δημιουργηθῇ εἰς μίαν κατηγορίαν ἐξ 145 Γυναικῶν Συναδέλφων τελεία ἀπογοήτευσίς. Δὲν πρόκειται νά εἰσαγάγωμεν καινοτομίας. Ἀπλούστατα ἡ καινοτομία ὑπάρχει μέσα εἰς τὸν ἰσχύοντα Ὄργανισμὸν. Ἡμεῖς ζητοῦμεν νά ἐφαρμοσθοῦν αἱ μεταβατικαὶ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Ἐντάξεως διὰ μίαν κατηγορίαν, τὴν ὅποιαν ἀπαρτίζουν παλαιαὶ Συναδέλφαι Γυναίκες, αἵτινες ἠργασθῆσαν καὶ ἐργάζονται λίαν φιλοτίμως καὶ λίαν ἀποδοτικῶς καὶ αἱ ὅποια ἔχουν καὶ ὑπηρεσιακὴν κατάρτισιν καὶ ἀγωγὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Καί τοῦτο δά γίνῃ ὅταν ἡ κρίσις τοῦ ἔτους 1944 ἀναθεωρηθῇ καὶ μετ' αὐτὴν ἐπακολουθήσουν ἐν συνεχείᾳ μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1948 δύο εἰσέτι κρίσεις μὲ πιοτὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ VALEUR, διότι ἡ VALEUR κυρίως ἐνδιαφέρει καὶ πρέπει νά ἐνδιαφέρῃ τὰς μὴ μεταταχθεῖσας μέχρι τοῦδε.

Ἡ ἀνησυχία τῶν Δοκίμων

Ἐκλεκτοὶ καὶ διὰ διαγνισμόν προσηφθέντες Συναδέλφαι πρόκειται λίαν προσεχῶς νά δώσουν ἐξε-

τάσεις ἵνα προαχθοῦν εἰς τὸν βαθμὸν Βοηθοῦ καὶ οἱ ὅποιοι κατόπιν τῆς τελευταίας καταστάσεως τοῦ Ὄργανισμοῦ ἀνησυχοῦν διὰ τὴν VALEUR, ἥτις δά τοὺς δοθῆ ἀφοῦ ὑπηρετοῦν εἰς τὴν Τράπεζαν ἐπὶ 5τίαν περίπου. Τὸ δίκαιόν τους εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερον διότι ἐνῶ αἱ γυναικῆς συμπεριελήφθησαν εἰς τὴν ἔνταξιν, αὐτοὶ διότι τοὺς ἔλειπον μερικοὶ μὴ-τὴν ἀπεκείσθησαν. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς VALEUR τούτων διὰ τὸν Σύλλογον ἀποτελεῖ ζήτημα πιστῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ὄργανισμοῦ, διὰ τὴν τήρησιν τοῦ ὁποῦ ἀγωνίζεται σήμερον καὶ δά ἀγωνίζεται δι-ορκῶς ὁ Σύλλογος ἵνα μὴ καταπηθῇ οὐ μόνον δεμελιωδῶς, ὡς εἰς τὴν ἄνω περιπτώσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς δευτερευούσας διατάξεις του.

Τὰ αἰτήματα τῶν Κλητῶν καὶ Εἰσπρακτόρων.

Τὰ αἰτήματα τῶν Κλητῶν περὶ εὐρείας μετατάξεως καὶ μὴ χρησιμοποίησεως τοῦ Βαθμοῦ Ἀρχικλητῆρος, εἴμῃ μόνον εἰς σπανίας περιπτώσεις καὶ τὸ αἴτημα τῶν Εἰσπρακτόρων περὶ εὐρείας ἐπίσης μετατάξεως τούτων ἀνεπαρκῆτως ὑπευδύνου διαχειρίσεως καὶ ἀσχετῶς τοῦ προβαλλομένου ἐκάστοτε ἀνυπάρκτου ἐν τοῖς πράγμασι ἐπιχειρήματος τῶν κενῶν θέσεων, δὲν εἶναι αἰτήματα μόνον τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀλλὰ καὶ αἴτημα τοῦ Συλλόγου ὑπαλλήλων, ἀποσκοποῦν τὴν ἀνάσχεσιν τῆς συμφορήσεως, ἥτις συμφορῆσι εἶναι ἀναπόφευκτος διὰ τῆς προαλήψεως Κυρίου Προσωπικοῦ. Ἰδοὺ διατὶ δά ἔπρεπε νά εἶχεν υἰοθετηθῆ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἐξ ἰδίας αὐτῆς πρωτοβουλίας καὶ λόγῳ προβλεπτικότητος.

Ἡ «εἰρημένους Σύλλογος»

Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει των () οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ Τμημάτων μεταξύ ἄλλων λέγουσιν: «Κατὰ τὴν γενομένην οὐσαφῆνι μετὰ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Εἰρημένου Συλλόγου...». Διατὶ «εἰρημένους» καὶ ὄχι τοῦ Συλλόγου ΜΑΣ; Καὶ ὅμως, διτὶ παίρνομεν οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ καὶ ὄλοι μας τὰ ἀφείλομεν εἰς τὸν «εἰρημένους» Σύλλογον καὶ τὰ ζητήματα Συντάξεως καὶ Αὐτασφαλείας πάλιν ὁ «εἰρημένους» Σύλλογος δά τὰ λύσῃ.

Ἡ νέα θεωρία

Μέχρι τοῦδε ἐνομιζομεν, διτὶ αἱ ψηφοφορίαι γενικῶς γίνονται διὰ τὴν ἐξακριβωμένην ἢ βούλησιν τῶν περισσοτέρων καὶ λαμβανῶνται αἱ ἀνάλογοι ἀποφάσεις. Εἴχονμεν φαίνεται, λάθος, διότι κατὰ τὴν ὑποστηρικθῆσαν ὑπὸ τινῶν Συναδέλφων νέαν θεωρίαν, αἱ ψηφοφορίαι γίνονται χάριν παιδείας, μὴ ἔχουσαι ἄλλον τινὰ πρακτικὸν σκοπὸν.

Πράγματι, ἐάν μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας οἱ μειοψηφίαντες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς, δὲν θάλοπομεν τίνα πρακτικὸν σκοπὸν ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ψηφοφορίαι.

Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι καὶ εἰς τὴν αὐτολογισμὸν μας αὐτὸν πάλιν λάθος ἔχομεν. Διότι ἐάν ἐμβαδύνομεν περισσώτερον εἰς τὴν θεωρίαν δά ἐβρωμεν πρακτικωτάτους σκοποὺς, διὰ τοὺς μειοψηφούντας βέβαια. Π. χ. ὡς πολῖται νά μὴ πληρῶνται φόρους ἐπιβαλλομένους ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τῆς πλειοψηφίας, ἐάν εἶναι μέθοδος ἔταιρειας δά μὴ ἀναγνωρίζωσιν τὸν ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Συνελευσεως ἐκλεγέντα Διευθυντὴν τῆς ἔταιρειας, ἀλλὰ νά δικαιονοῦναι νά ἔχωσι καὶ τὸν ἰδικὸν των Διευθυντῆν.

Καὶ διὰ τὸ γίνωμεν πειστικώτερον μεταφέρομεν τὰ πράγματα ἐνὸς τῆς Τροπέξῆς. Οἱ Συναδέλφαι δὲν πρέπει νά ἀνησυχῶν πλέον διὰ τὸ πόριμα τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκπονήσεως νέου Ὄργανιοῦ, δοθέντος ὅτι διαθέτομεν μίαν ψῆφον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου των, ἔχουν ἐξασφαλίσει τὸν Ὄργανισμὸν τῆς ἀρεσκείας τῶν. Ἀπλούστατα δά ἰσχύοντα δύο ὄργανιοι, εἰς τῆς πλειοψηφίας (τῆς Διοικήσεως) καὶ ἕτερος τῆς μειοψηφίας, ὁ ἰδικός μας.

Ἀλλ' αἰδέα, δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀφελῆς οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς νέας θεωρίας, τὴν ὅποιαν πρέπει σοβαρῶς νά προσέξωμεν....